

Ἀπρίλιος

Κυριακή 7η Ἀπριλίου 2024

Κυριακή Γ' Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως).

(Μαρκ. 8, 34 – 9, 1).

«ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ, καί ἀκολουθείτω μοι» (Μαρκ. 8, 34)

Στό μέσον τῆς διαδρομῆς μας γιά τή λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Σωτήρα, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία σήμερα προβάλλει τόν Τίμιο καί Ζωοποιό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς βάζει νά ἀκούσουμε τά λόγια Του, μέ τά ὁποῖα μᾶς προτρέπει νά σηκώσουμε τόν προσωπικό μας σταυ-

ρό και νά βιώσουμε τό φρόνημα και τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ, διότι ἐκεῖ βρίσκονται τά κλειδιά και τά μυστικά τῆς αἰωνιότητος.

Τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἀκατάληπτο και ἀνεξερεύνητο. Εἶναι παράλογο και σκανδαλώδες. Εἶναι ἀντίθετο στή νοοτροπία τοῦ κόσμου και στήν ἐνστικτώδη ὑπεράσπιση τῆς ζωῆς. Ἐντούτοις ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς διαβεβαιώνει πώς ὁ Σταυρός εἶναι τό κλειδί τοῦ Παραδείσου. Ὁ Σταυρός εἶναι ὑπέρβαση τῆς λογικῆς και ὄχι κατάργησή της. Εἶναι ἡ ὑπέρτατη καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἐν τέλει ἡ ἀληθινή ζωή, διότι δέν ὑπάρχει ζωή χωρίς Σταυρό. Αὐτό τό μυστήριο, ὅμως, γιά νά τό προσεγγίσουμε χρειάζεται ἀγάπη και ταπείνωση, ἀφοῦ ὁ Σταυρός εἶναι ἡ αἰώνια ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης και τῆς ταπείνωσης τοῦ Θεοῦ.

Τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ προσεγγίζεται μέ τήν ἀγάπη, διότι ὁ ἴδιος ὁ Σταυρός εἶναι ἡ ἀτράνταχτη ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ Ἀγάπη ἀπλώνεται πάνω στόν

Σταυρό καί ἀνοίγει τά χέρια Της, γιά νά καρφωθοῦν στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἀνοίγει καί τήν ἀγκαλιά της γιά νά χωρέσει μέσα σ' αὐτή ὅλη τήν ἀμαρτωλότητα τῶν ἀνθρώπων. Πάνω στόν Σταυρό ἐδράζεται ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ συνεχῶς τρέφεται καί ποτίζεται ἀπό τό ζωοφόρο Αἷμα τοῦ Σωτήρα, πού ἔτρεξε ἀφειδώλευτα καί πότισε τή γῆ γιά τό χατίρι τῶν παιδιῶν της. Ὁ Σταυρός εἶναι τό ἐργαλεῖο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, μέ τό ὁποῖο ξεγελάστηκε ὁ διάβολος, πού παρασύρθηκε στή θανάτωση τοῦ Ἰησοῦ. Δέν ὑπολόγιζε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πάνω στόν Σταυρό θά τοῦ διέλυε τό κράτος, θά τοῦ ἀκύρωνε ὅλη τήν ἐργασία ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας καί θά καθιστοῦσε τόν Σταυρό τό ἰσχυρότερο ὄπλο ἐναντίον του στό πέρασμα τῶν αἰώνων.

Ὁ δεύτερος τρόπος μέ τόν ὁποῖο προσεγγίζεται τό μεγάλο μυστήριο τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἡ ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση εἶναι ὁ καρπός τῆς ἀγάπης καί ταυτόχρονα προϋπόθεση τῆς

ἀγάπης. Ταπεινώνεσαι μόνον όταν ἀγαπᾷς ὑπερβολικά καί, όταν ἀγαπᾷς ἀληθινά, δέν δι-
στάξεις νά ταπεινωθεῖς γιά τόν ἄλλο. Αὐτό συ-
νέβη μέ τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ὁ Οὐράνιος Πατέρας
ἀγάπησε τόσο πολύ τόν ἄνθρωπο, ὥστε ταπεί-
νωσε τόν Υἱό Του καί Τόν ἔστειλε νά γίνει
ἄνθρωπος, γιά νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος. Ὁ
Υἱός τοῦ Θεοῦ ταπεινώθηκε τόσο πολύ, ὥστε ὄχι
μόνο ἔκανε ὑπακοή στόν Πατέρα Του, φορώντας
τή σάρκα μας, ἀλλά ἔφτασε στό ἔσχατο σημεῖο
τῆς ταπείνωσης νά ἀνεβάσει αὐτή τή σάρκα στόν
Σταυρό καί νά τῆς χαρίσει μαρτυρικό καί
ἐπονείδιστο θάνατο, προκειμένου νά ἀναπλάσει
τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὑπέμεινε ὁ Κύριος τόν
ἐξευτελισμό τοῦ Σταυροῦ, διότι δέν ἄντεχε νά
βλέπει τήν ἀνθρωπότητα νά ἐξευτελίζεται ἀπό
τίς μηχανορραφίες τοῦ διαβόλου. Μέ τήν
ἀκρότατη ταπείνωσή Του ξεγέλασε τόν σατανᾶ,
ὁ ὁποῖος δέν περίμενε ἕνας Θεός νά ταπεινωθεῖ
τόσο πολύ καί μάλιστα ἕως Σταυροῦ. Νόμιζε ὅτι
πάνω στόν Γολγοθᾶ σκότωνε ἕναν ἄνθρωπο, ἐνῶ
στήν πραγματικότητα ὀδηγοῦσε τόν Θεό στόν

τελικό θρίαμβο ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ἔτσι ὁ κάθε μαθητής καί μιμητής τοῦ Ἰησοῦ σηκώνει τόν προσωπικό του Σταυρό καί προχωράει μέ ταπείνωση τό μονοπάτι τοῦ μαρτυρίου. Μέσ' ἀπό τήν ταπείνωση αὐτή μετατρέπει τόν πόνο σέ λύτρωση, τό αἷμα καί τό δάκρυ σέ χαρά καί Παράδεισο, τόν ἐξευτελισμό καί τήν περιφρόνηση σέ πολύτιμα κοσμήματα, πού τόν στολίζουν καθώς προσέρχεται στό γαμήλιο γλέντι τοῦ ἀγαπημένου Νυμφίου τῆς καρδιάς του.

Ὁ κόσμος δέν κατάλαβε ποτέ τό μυστήριο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Δέν τό προσέγγισε, διότι ποτέ δέν υἱοθέτησε τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση ὡς τρόπο σκέψης καί συμπεριφορᾶς. Στήν ἐπικρατούσα νοοτροπία τοῦ ἀρπακτικοῦ καί στή νοοτροπία τῆς ἔπαρσης δέν χωράει ὁ Σταυρός. Τό ἦθος τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἐπικίνδυνο γιά τούς βολεμένους. Ὅποιος σηκώνει τόν Σταυρό του καί ἀκολουθεῖ τόν Χριστό κουράζεται, θυσιάζεται, προσφέρει, ἀλλά καί βάζει τόν ἑαυτό του στό περιθώριο, ταπεινώνεται, ἐκμηδενίζεται, γιά

νά προπορευτοῦν οἱ ἄλλοι. Ὅλ' αὐτά εἶναι ἄβολα καί ἐπικίνδυνα. Γιά τόν ἄνθρωπο τῶν βαρύγδουπων πτυχίων, τῶν πολλῶν γνωριμιῶν καί τῶν ἀμέτρητων ἀπολαύσεων ὁ Σταυρός παραμένει ξένος, σκανδαλώδης, παράτολμος καί παράλογος. Τό ἦθος τοῦ Σταυροῦ μοιάζει μ' ἓνα πήδημα στό κενό, χωρίς τό ἀλεξίπτωτο τοῦ ἐγωισμοῦ. Μοιάζει μέ μιά ἐπανάσταση, πού δέν τήν ὑποστηρίζει κανένας. Μοιάζει μέ μιά ἐξαίρεση πού ἀναιρεῖ τούς κανόνες τοῦ κόσμου. Γι' αὐτό τόν Σταυρό τόν σηκώνουν μόνον οἱ ἥρωες καί οἱ ἅγιοι. Μέσ' ἀπό τήν κολυμβήθρα, ὅμως, τέτοιοι βγήκαμε. Μέ τό Βάπτισμα ξαναγεννηθήκαμε ὡς ἥρωες καί ὡς ἅγιοι. Ἄς τιμήσουμε τήν τιμή πού μᾶς ἔγινε. Ἄς φερόμαστε σταυρικά, ἄς σκεπτόμαστε σταυρικά, ἄς ἀγαπᾶμε σταυρικά καί ἄς ταπειωνόμαστε σταυρικά. Μόνον τότε θά χαροῦμε καί μέ τόν θρίαμβο τοῦ Σταυροῦ. Αὐτόν τόν θρίαμβο πού κατατρόπωσε τόν κόσμο, πού συνέτριψε τόν θάνατο καί πού χάρισε σέ ὅλους τήν αἰώνια ζωή. Ἀμήν.